

Men Dagene gik, og der kom ingen Brev. Skønt Dihmer maatte vide, at hun særligt nu trængte til et forsonende Ord fra ham, gav han ikke mindste Livstegn fra sig.

Da forstod hun, at hun nu var død for ham. Naar ikke Minderne fra »den gamle Stue« i disse Dage tvang ham Pennen i Haanden, saa havde han glemmt hende, fordi han vilde glemme hende. Og hendes Drøm om, at de til næste Sommer skulde mødes paa Favsingholm og endelig faa talt sig rigtig ud for hinanden, var igen et latterligt Hjernesvind.

En Dag i Visittiden foer hun nervøst sammen paa Grund af en usædvanlig stærk og vedholdende Ringning paa Entredøren. Fra Dagligstuen hørte hun, at Pigen lukkede op og talte med en Herre. Og uvilkaarlig rejste hun sig lidt sky, da hun genkendte Pastor Gaardbos Stemme.

Besøget forundrede hende ikke. Efter Moderens Ønske havde han talt ved hendes Kiste, og da han havde afslaaet at modtage Betaling for en Bistand, der var ydet som en Vennetjeneste, havde hun gennem sin Sagfører tilsendt ham en større Pengesum til Anvendelse efter eget Skøn i hans Menighedsgerning.

Hun havde derfor ventet ham. Og det var ikke mindst af Hensyn til denne Takkevisit, at hun havde givet Pigen Ordre til absolut at nægte hende hjemme for alle.